

Η αγωνία μιας μάνας

Σήμερα το πρωί, σηκώθηκα ξανά πριν από το χάραμα. Οι σκοτεινές σκέψεις που με περιτριγυρίζουν δεν με αφήνουν να κοιμηθώ. Κάθε πρωί όλοι συζητούν για τους κατακτητές. Η κυρά-Ελένη, η γειτόνισσά μου, λέει τις ιστορίες του άντρα της προτού πεθάνει στη μάχη. Σήμερα δεν ακούστηκε καθόλου. Τι να συμβαίνει άραγε; Ξεκίνησα για την αγορά, με τα λιγοστά χρήματα και τις άθλιες συνθήκες θέλοντας να βρω τροφή για τα παιδιά μου. Απ' όταν πέθανε ο άντρας μου, τα πράγματα έχουν χειροτερέψει πολύ. Ο αέρας είναι βαρύς. Μια καταθλιπτική συννεφιά κάνει το κλίμα ανυπόφορο. Μακάρι να μπορούσα να ξεφύγω αποδώ μαζί τους! Δεν αντέχω να τα ακούω να κλαίνε και να πεινάνε.

Περνώντας έξω από το καπηλειό ακούω τον πεθερό μου να φωνάζει «Αικατερίνη! Έλα να κάτσεις εδώ να μου πεις τα νέα των παιδιών!»». Θέλοντας και μη τον υπακούω. Έπειτα από μια σύντομη κουβέντα συνεχίζω τη διαδρομή μου. Καθώς περνά από τα άλλα καπηλειά ακούω τους ανθρώπους να λένε για την αλυσίδα που έβαλε ο κύρης Κωνσταντίνος στον Κεράτιο κόλπο και πως έχουμε ελπίδες να σωθούμε. Μακάρι να γίνει κάτι τέτοιο! Αλλά και πάλι το νιώθω μέσα μου πως δεν έχουμε ελπίδα. Κάθε μέρα ψυχορραγούν και χάνονται τόσο άνθρωποι! Ως τότε θα αντέξουμε; Καθώς περπατώ συλλογισμένη, για να γυρίσω στο σπίτι, βλέπω μια παρέα παιδιών να παίζουν ανέμελα στο δρόμο! Τι χαρούμενη εικόνα μέσα στη δυστυχία! Σαν μια ηλιαχτίδα φωτός στο σκοτάδι! Σε κάνει να νομίζεις πως θα γίνει το θαύμα και θα σωθούμε!

Όταν έφτασα σπίτι, τάισα τα παιδιά με ό,τι είχα και τα έβαλα για ύπνο Στη συνέχεια έπιασα κουβέντα με την κυρά-Ελένη:

-Σιώπα, Αικατερίνη, θα δεις όλα θα φτιάξουν! Θα το δεις!

-Κυρά-Ελένη μου μακάρι, αλλά τέτοιο θαύμα είναι πολύ δύσκολο να γίνει!

-Έχει πίστη στην Παναγιά, καλή μου. Θα τα καταφέρουμε, γιατί μες την πολιορκία έχουμε κι άλλη διέξοδο!

-Τι είναι αυτά που λες;

-Πάμε μέσα να σου πω, να μην μας ακούσει κανείς.

Έτσι περάσαμε μέσα στο σπίτι της, γεμάτο με χειροποίητα κεντήματα και χαλιά.

-Λοιπόν, άκου. Τις τελευταίες μέρες έχει σχηματιστεί μία ομάδα από μισθοφόρους που λένε πως θα βγάλουν αποδώ όσα περισσότερα γυναικόπαιδα μπορούν!

-Τι λες, Κυρά-Ελένη μου, αποκλείεται! Τόσα ακούγονται γι' αυτούς. Είναι ξένοι και πολεμούν για τα χρήματα και όχι για να σώσουν την πατρίδα τους, λένε. Εγώ δεν εμπιστεύομαι τη ζωή των παιδιών μου και τη δική μου στα χέρια τους!

-Μα Αικατερίνη! Δε βλέπεις τι γίνεται γύρω μας; Είναι η μόνη διέξοδος. Αν μείνουμε εδώ ή θα πεθάνουμε ή θα γίνουμε σκλάβες! Ας έχουμε ελπίδα! Έχουμε έξυπνους και γενναίους στρατηγούς, θα καταφέρουμε να φύγουμε το νιώθω!

-Αχ μακάρι καλή μου! Μακάρι! Αλλά και να φύγουμε, πρόσφυγες θα γίνουμε και τότε τα πράγματα θα είναι άσχημα! Πού να πάμε; Οι Οθωμανοί έχουν δυνατό στρατό και πολυμήχανο στρατηγό, θα κατακτήσουν τα πάντα έτσι όπως το πάνε! Αχ τίποτα δεν γίνεται!

-Λοιπόν, Αικατερίνη, δεν ξέρω τι λες εσύ, αλλά η φυγή θα γίνει σήμερα το βράδυ στα σίγουρα! Δεν με νοιάζει ποσό δυνατά είναι τα κανόνια των Τούρκων! Εγώ θα φύγω αποδώ!

Το επόμενο πρωί ξύπνησα ένα ψυχικό ράκος! Δεν τόλμησα να φύγω το προηγούμενο βράδυ. Αναπολώ τις στιγμές με τον άντρα μου και τις ανησυχίες που είχα προτού φύγει για να πάει να εμπορευτεί μπαχαρικά στη Μικρά Ασία! Τόσο θα ήθελα να ήταν όλα όπως πριν!

Μ' αυτές λοιπόν τις σκέψεις ξεκίνησα τη μέρα μου. Έξω είναι χαρά Θεού, αλλά μέσα στις ψυχές των ανθρώπων η μαύρη σκιά των πολιορκητών καλύπτει τα πάντα. Είναι Κυριακή σήμερα. Όλοι με τα καλά τους πηγαίνουν στην εκκλησία να προσευχηθούν για να γίνει το θαύμα! Αδύνατον! Κοιτώντας

τον μεγάλο τρούλο της εκκλησίας, όλοι βουρκώνουν... Όλοι ξέρουν τη σοβαρότητα της κατάστασης!

Καθώς τελειώνει η εκκλησία, τα παιδιά βγαίνουν στον προαύλιο χώρο να παίξουν! Τι όμορφα που είναι όλα τους! Κάθε παιδί, κάθε ηλικίας έχει μια έκφραση ηρεμίας και ξεγνοιασιάς στο πρόσωπο του που σε κάνει να νιώθεις υπέροχα! Όταν, όμως, συλλογίζεσαι τι συμβαίνει στα τείχη η χαρά εξαφανίζεται. Η ώρα όμως περνάει και πρέπει να γυρίσουμε σπίτι μας

Καθώς βάζω τα παιδιά για ύπνο η μικρή Μαρίνα μου λέει: «Τότε θα φύγουν οι ξένοι, μανούλα; Πόσο θα ήθελα να της πω : Αν δεν μας κατακτήσουν, δε θα φύγουν, αγάπη μου! Με τον Μωάμεθ για αρχηγό, με τη λύσσα που έχουν για να μας κατακτήσουν, δε θα φύγουν μέχρι να πεθάνουμε όλοι! Μακάρι να μπορούσα να πω και στα δυο παιδιά μου αυτά που αισθάνομαι. Αλλά δεν έχω τη δύναμη να τα στεναχωρήσω από τώρα! Το μοιραίο θα συμβεί και το ξέρω, απλώς προσπαθώ (μάταια) να κρυφτώ από τον εαυτό μου και την αλήθεια! Παρολαυτά της απαντώ: -Σύντομα αγάπη μου... σύντομα, κοιμήσου τώρα!

Σκέπτομαι πως πρέπει να ξεκουραστούν και να πάρουν δύναμη... Σήμερα θα γίνει κι άλλη απόπειρα να βγάλουν έξω γυναίκες και παιδιά! Δε θα χάσω άλλη ευκαιρία! Μόλις έρθει το σούρουπο θα τα πάρω και θα φύγω! Πρέπει να αντέξουμε!

Καρά Βερόνικα, Β2 Πειραματικού Γυμνασίου Σπάρτης